

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s dovolacím rekurem, že prodejna (prodejní kancelář), již žalobkyně nesporně v T. má a odkudž obstarává veškerý prodej svého zboží, není závodem ve smyslu Šu 87 a) j. n. Závod ve smyslu tohoto paragrafu nemusí býti odštěpným závodem ve smyslu obchodního zákoníka a nemusí býti ani podnikem, určeným k výrobě zboží, jak mylně za to má dovolací rekurs, nýbrž může býti také podnikem, kde vyrobené zboží se toliko prodává. Plyne to z úvahy, že zákon ku založení sudiště závodu (§ 87 j. n.) nežádá, by v závodech, založených mimo sídlo podniku zároveň i zboží se vyrábělo, a že slova »závod« v § 87 a) j. n. je použito v tom smyslu, jak v nadpisu Šu 87 tohoto zákona. Nezáleží proto na tom, že prodejna žalující firmy v T. není zaznamenána v příslušném obchodním rejstříku u krajského soudu v P. Poukazuje-li dovolací rekurs k tomu, že při tomto výkladě zákona mohla by žalující firma žalovati i na místě, kde má svého stálého zástupce pro odbyt zboží, a že obchod, o který jde, nebyl vyřízen v T., nýbrž že zboží bylo dodáno z B., přehlíží, že v případě uvedeném by nešlo o závod žalující firmy, nýbrž o závod jejího stálého zástupce, a zapomíná, že na odůvodnění námítky nepřislušnosti soudu v první stolici žalovaný pouze tvrdil, že žalobkyně v T. závodu nemá, a že novoty v opravném řízení nejsou dovoleny.

Čís. 4455.

Komplementář komanditní společnosti může v poměru k třetím osobám sám odvolati prokuru, třebaš dle ustanovení společenské smlouvy mohl tak učiniti jen v souhlasu s komanditistou.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1924, R I 950/24).

Rejstříkový soud povolil k návrhu komplementářky komanditní společnosti výmaz kolektivní prokury Kamila S-a. Rekursní soud zrušil napadené unesení a uložil prvnímu soudu, by po provedeném šetření znovu rozhodl o návrhu komplementářky, by soud vzal na vědomí její prohlášení o zrušení prokury Kamila S-a a patřičné zařídil. D ů v o d y: Prvý soud rozhodoval o návrhu komplementářky Boženy S-ové hledě k obsahu původního zápisu firmy do rejstříku obchodního. Stěžovatel uvádí však ve své stížnosti nové okolnosti, které, kdyby byly pravdivy, svědčily by o tom, že Božena S-ová nebyla ke zrušení prokury Kamilu S-ovi udělené oprávněna bez souhlasu a svolení komanditisty Oty W-a, a odvolala-li komplementářka tuto prokuru proti vůli Oty W-a, nebyl by pro povolení výmazu prokury náležitý základ. Je tedy zapotřebí vyšetřiti, zda nové okolnosti stěžovatelem ve smyslu Šu 16 nesp. říz. uplatňované jsou pravdivy, a podle výsledků tohoto šetření znovu rozhodnouti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jest sice pravda, že odvolání prokury Kamila S-a komplementářkou Boženou S-ovou přičí se výslovnému ustanovení článku IV. společenské

smlouvy ze dne 1. října 1922, dle něhož Božena S-ová není oprávněna bez svolení komanditisty Oty W-a zrušiti prokuru udělenou mimo jiné také Kamilu S-ovi, dále ustanovením čl. V. a X. smlouvy, jimiž se Božena S-ová zavázala, že ve vnitřním poměru nebude společnost na venek zastupovati a prokuristy v jich právech, smlouvou vytčených rušiti neb obmezovati. Leč přes to rejstříkový soud právem vyhověl návrhu stěžovatelky na výmaz prokury Kamila S-a z důvodu jejího odvolání ji jako komplementářkou. Dle zápisu v obchodním rejstříku jest Božena S-ová oprávněna ku znamenání a zastupování firmy jako komplementářka (čl. 153 a 158 obch. zák.). Po rozumu čl. 118 obch. zák. jest zrušení prokury oproti třetím osobám — a o to tu jde — účinným, stalo-li se společníkem oprávněným k zastupování společnosti, jímž v tomto případě jest komplementářka Božena S-ová. Z tohoto kategorického ustanovení zákona ve spojení s čl. 54 obch. zák. dle něhož jest prokura kdykoliv odvolatelná, a s čl. 45 obch. zák., jenž nařizuje, aby zrušení prokury bylo ohlášeno do obchodního rejstříku, a konečně z úvahy, že zřízení prokury jest věcí důvěry, plyne zřejmě, že st-ka v poměru k třetím osobám jest oprávněna i přes ustanovení smlouvy prokuru Kamila S-a odvolati, a povolil proto rejstříkový soud právem navržený zápis zrušení této prokury.

Čís. 4456.

Při žádosti za prodloužení lhůty §u 9 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 96 ř. zák., jest použití předpisů civilního řádu soudního.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1924, R I 965/24.)

V upravovacím řízení dle zákona ze dne 25. července 1871, čís. 96 ř. zák. žádala knihovní účastnice za opětné prodloužení lhůty k podání žaloby. Soud prvního stádu opětné prodloužení lhůty povolil, rekursní soud zamítl návrh na prodloužení, neshledav proň podstatných důvodů. Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu s poukazem, by o návrhu na opětné prodloužení lhůty šetřel předpisů §u 128 c. ř. s. znovu rozhodl.

Důvody:

Zákon ze dne 25. července 1871 čís. 96 ř. zák. neobsahuje ustanovení, podle kterých zákonných předpisů o žádostech za prodloužení lhůty §u 9 tohoto zákona má býti rozhodováno. Sluší proto ve smyslu §u 7 obč. zák. při řešení této otázky přihlídnouti k předpisům 43 kn. zák., který ustanovuje, že o žádostech za prodloužení lhůty k podání žaloby na spravení záznamu rozhodovati jest dle předpisů soudního řádu. V důsledcích toho přicházejí při rozhodování o žádosti Antonie B-ové za opětné prodloužení lhůty ku podání žaloby ohledně služebností jí tvrzené v úvahu předpisy §u 128 c. ř. s. Poněvadž pak dle ustanovení §u 128 odstavec třetí c. ř. s. před povolením opětovného prodloužení lhůty, o které zde skutečně jde, odpůrci navrhovatelky, když návrh od obou stran souhlasně podán nebyl, slyšení býti musí a soud